Dvasinių pakopų sistema sudaryta taip, kad žemesnėje pakopoje yra aukštesniosios pakopos dalis. Tiksliau sakant, žemesnė aukštesniosios pakopos dalis yra aukštesnėje žemesniosios pakopos dalyje, panašiai kaip du cilindrai iš dalies įeina vienas į kitą: viršutinis įeina iki pusės žemesniojo, kuris platesnis.

Tokia dvasinių pakopų struktūra yra visuose dvasiniuose pasauliuose – *Acilut, Brija, Jecira, Asija* . Paskutinioji pasaulio *Asija* dalis vadinama „šiuo pasauliu“ arba „mūsų pasauliu“. Ši pakopa ypatinga tuo, kad esantis joje nejaučia savyje aukštesniojo dalies. Ir nors viską, ką jaučia, gauna iš aukščiau, t.y. iš savo aukštesnės pakopos, tačiau jam atrodo, jog tai yra jo paties pojūčiai.

Tokioje pačioje žemiausioje pakopoje yra dauguma gyvenančių mūsų pasaulyje. Mūsų pasaulyje visi gimsta nejaučiantys aukštesniosios pakopos. Bet yra ypatingos asmenybės, sugebėjusios pajausti aukštesniojo dalį, kuri yra juose. Ši, tokio žmogaus jaučiama aukštesniojo dalis jo vadinama „mano Kūrėju“, „mano Sutvėrėju“, nes būtent taip jis suvokia aukštesnę pakopą – kaip savo Sutvėrėją.

Egzistuoja keturi aukštesniosios pakopos, arba, kaip ją paprastai vadina, Kūrėjo, pasireiškimo žemesniajai pakopai, žmogui, lygmenys:

- dviguba paslėptis, kai žmogus visiškai nesupranta, kad viskas, kas jame yra, ateina iš aukštesniosios pakopos, kurios jis visiškai nejaučia;
- paprasta paslėptis, kai žmogus supranta, kad viskas, kas jame yra, visos jo savybės ir pojūčiai ateina iš aukštesniojo: ir gėris – atlygis, ir blogis – bausmė už jo poelgius ir mintis;

- atskleidimas – kai žmogus aiškiai mato aukštesnės pakopos poveikį sau, t.y. jaučia savo Kūrėją ir mato, kad Kūrėjas jį myli;
- susiliejimas, kai aukštesnioji pakopa tiek atskleidžia savuosius veiksmus žemesniosios pakopos suvokimui ir pajautimui, t.y. žmogus taip pakeičia savo savybes, kad visiškai susilieja su aukštesniąja pakopa amžinoje meilėje.

Taigi visą kūrinijos raidą sudaro nuosekliai vienos į kitą įeinančių dvasinių pakopų, išsidėsčiusių nuo patiės Kūrėjo iki mūsų pasaulio, stulpas.

Vienintelis kūrinys – žmogus. Gimdamas, žmogus visiškai nejaučia aukštesniosios pakopos. Viską, kas jį supa, jis jaučia kaip savo pasaulį, nesuprasdamas, jog visą tai jam nupaišo aukštesnioji pakopa, kad taip jam nori pasirodyti Kūrėjas.

Mokytojo padedamas, žmogus gali pradėti suvokti, kad tai, ką jis jaučia, ir yra pats Kūrėjas, bet tik labiausiai nuo Jo nutolusioje pajautos pakopoje.

Jei žmogus pradeda studijuoti kabalą, tai jėga, paslėpta tekstuose, veikia jį taip, kad jis ima suvokti, jog visi jo pojūčiai ateina iš Kūrėjo. Ir, nors jis dar aiškiai nejunta visų savo pojūčių bei minčių šaltinio, šitai suvokia.

Kabala nagrinėja kūrimą ir žmogaus kelią į jo sukūrimo tikslą – dvasinį pakilimą iki pat susiliejimo su Kūrėju. Nė vienas sutvėrimas pasaulyje neturi kito egzistavimo tikslo, nes pasaulyje viskas vyksta, kad būtų pasiektas šis tikslas.

Savaime suprantama, Kūrėjui nereikia žmogaus, kad išpildytų tai, kas Jo sumanyta, ir Jis gali valdyti žmogų gamtos dėsniais, be mūsų valios atvesti į Jo pageidaujamą būseną.

Tačiau Kūrėjas nori, kad žmogus, įsisąmonindamas, praeitų savo dvasinio augimo kelią bei sąmoningai jį pasirinktų, kad žmogus pats sukurtų save kaip dvasinę esybę iš to egoistiškumo ir niekingumo, su kuriais jis ateina į šį pasaulį iš Kūrėjo rankų.

Kabala yra dvasinio augimo instrukcija. Ši instrukcija tobula, nes duoda žmogui norą dvasiškai kilti, suteikia jėgų ir žinių, kaip tai padaryti.

Pasaulyje nėra nieko be viską savimi užpildančio Kūrėjo ir Jo sukurto žmogaus. Pasirodymas šiame pasaulyje yra pradinė žmogaus būsena, pirmasis jo atsiradimas. Po to iš mūsų pasaulio žmogus kyla į dvasinius pasaulius ligi pat Kūrėjo. Mūsų pasaulis yra pats žemiausias kūrimo taškas.

Kūrėjas sukūrė tik viena – norą patirti malonumą jaučiant Kūrėją. Tiksliau, noras pajausti Kūrėją patiria malonumą Jį jausdamas. Šis noras pajausti Kūrėją vadinamas siela.

Priklausomai nuo to, kiek šis noras pajausti jaučia Kūrėją, nustatomas jo nutolimas nuo Kūrėjo. Kadangi be Kūrėjo aplink šį norą daugiau nieko nėra, tai viskas, ką jis gali pajusti yra tik įvairūs Kūrėjo jautimo lygiai ir niekada kas nors kita.

Pats mažiausias Kūrėjo pajautimas sutvertajame, sieloje, nore Jį pajausti kyla, jeigu šis noras turi penkis egoistiškai riboto diapazono jutimo organus: regėjimą, klausą, uoslę, skonį, lytėjimą.

Egoizmas, persmelkęs mūsų pojūčius, valdantis mūsiškį aplinkos supratimą, siaurina ir iškreipia visą mūsų Kūrėjo suvokimą, pateikdamas mums visiškai nuasmenintos gamtos paveikslą.